

VORA VORA

Candidates

Reconec que les quotes de gènere, tot i que he escoltat a vegades arguments a favor força convicents, no em són simpàtiques. Per això, aquella llei de paritat electoral que va aprovar aquell Pacte de Progrés que va governar les Illes Balears i Pitiüses en algun moment de la història i que establia el mateix nombre de dones i d'homes a les candidatures –l'anomenat efecte cremallera–, em va semblar el reconeixement públic d'una inutilitat. Mentre uns legislaven la discriminació positiva, d'altres ho enfangaven tot..., i així va anar amb tanta política de gestos (que ho tingui en compte el tripartit encapçalat per Maragall). Amb tot això no vull dir que no n'estigui fart, de veure fotos amb una presència predominant o exclusiva d'homes o d'assistir a actes on passa gairebé el mateix. Des de fa algunes setmanes, he trobat una web per desembafar-me de tanta presència pública masculina, sovint tan seriosa, important, infantil i avorrida: www.progressistes.pacte.org. I he de reconèixer que la visit, ni que sigui per sotmetre'm a un efecte cremallera vital: són les candidates d'Eivissa i Formentera de la candidatura Progressistes per les Illes Balears al Congrés i al Senat, una candidatura unitària de les forces d'esquerra i/o nacionalistes de l'arxipèlag (excepte, el PSOE). Al Congrés hi ha na Maria Mayans (formenterenga) i na Marian Suárez (eivissenca), i al Senat, na Catí Torres (també eivissenca). Les acompanya la cap de llista al Congrés, Nada Ramon (mallorquina). És una visita reconfortant, relaxant, reparadora, equilibradora, emotiva... diferent: ja he demanat el vot per correu.

Joan Mari

joan_mari@hotmail.com Joan

La crònica

El lapsus més sospitós i la inauguració més inversemblant

Dilluns, 23 de febrer

Descaradament inconformista. El conseller de Relacions Institucionals i Participació, Joan Saura, no està d'acord amb la resta del Govern de la Generalitat de Catalunya en què la renúncia de Carod-Rovira a tornar a l'executiu deixi la crisi tancada. Diu que "globalment, la segona crisi s'ha resolt millor", però que "potser" s'hauria d'haver fet "alguna cosa més". Dubta si descartar que Carod-Rovira es reincorpori és prou: "No sé si és, o no, suficient."

En canvi, el candidat del seu partit a les eleccions espanyoles, Joan Herrera, –"descaradament ecologista", segons els cartells electorals– és més institucional que el conseller Saura i afirma que la crisi està tancada.

Lapsus 'interruptus'. La ministra d'Administracions Públiques, Julia García-Valdecasas, que ja va deixar empremta com a delegada del Govern a Catalunya, carrega, amb fluidesa verbal inusitada, contra l'Entesa Catalana pel Senat: "D'alguna manera –diu–, el PSOE ha pactat a Catalunya amb assassins i anirà amb assassins en la candidatura al Senat."

Els socialistes espanyols i catalans, Iniciativa, Izquierda Unida i Esquerra Republicana s'emprenyen i García-Valdecasas diu que ha estat "un lapsus *linguae*" (llatinisme que s'utilitza per definir l'ús d'una paraula –per exemple, "assassins"– en comptes d'una altra –com ara "sarraïns"–) però no aclareix què volia dir exactament.

El president de la comunitat de Múrcia, Ramón Luis Valcárcel –ves per on!– té un altre lapsus. Diu que entendria que el president Maragall s'oposés al PHN si en comptes de parlar de transvasar aigua "parléssim de vi, perquè en beu molts hectolitres cada dia". Valcárcel sí que improvisa una mena d'excusa típica de lapsus *linguae*, en parlar, per conversa telefònica, amb un imitador de Pasqual Maragall d'un programa ra-

diofònic d'humor: segons Valcárcel, que pensava que parlava amb l'autèntic Maragall, ell volia dir, més o menys, que la referència als hectolitres de vi era un error d'expressió que volia dir, en el fons, la típica frase castellana "ni harto de vino".

Dimarts, 24 de febrer

Sense vaga a l'ensenyament balear. L'anunciada vaga a l'ensenyament balear, que es volia fer el dia 10 de març convocada per la Plataforma per l'Ensenyament (formada per un centenar de docents), en protesta contra les mesures lingüístiques anunciades pel Govern balear, no se produirà finalment. Almenys com a aturada absoluta. S'ha decidit canviar-la per cinc minuts de protesta. Això permetrà, probablement, un següent més massiu.

Dimecres, 25 de febrer

Bernat Capó guanya el premi Vicent Ventura. La comissió organitzadora del premi Vicent Ventura acorda per unanimitat guardonar l'escriptor Bernat Capó per la seua obra periodística i per la recuperació de la cultura popular al País Valencià. Capó (Benissa, Marina Alta, 1928), autor de llibres com *Costumari valencià* o *Terra de cireres*, rebrà aquest cinquè premi Vicent Ventura el proper 1 d'abril a la Universitat Jaume I.

Dijous, 26 de febrer

Antitransvasament i antidisturbis. La prohibició de la Junta Electoral de Castelló de celebrar l'acte de col·locació de la primera pedra del transvasament de l'Ebre a Vinaròs (Baix Maestrat) no aconsegueix igualar la festa als polítics de torn. La ministra Elvira Rodríguez, sense complexos, canvia la inauguració de les obres per una visita per comprovar l'estat de la qüestió. I per si arriba la cleca del nord, poc propensa a les eufòries quan es tracta del PHN, fa portar tres autobusos plens a rebentar de jubi-

EL POLS

Dalt, la plana major del PP de Castelló, amb la ministra de Medi Ambient, en la visita a unes obres del PHN inexistents. La foto és la foto. Al costat, Júlia García-Valdecasas, la ministra a qui s'entortoliga la llengua de tal manera que va dir "assassins" en lloc d'"ERC". Quan era delegada del Govern espanyol a Catalunya també conфонia "manifestant" amb ninot *sparring*.

lats procedents de Múrcia i de les comarques del sud del País Valencià. Per si això no fos poc, un autèntic exèrcit d'antidisturbis pren la carretera de Vinaròs a Sant Rafel del Riu (Baix Maestrat) per evitar que una colla de tres-cents manifestants antitransvasament malmeta la jugada al PP. Fins i tot alguns dels propietaris de les finques dels voltants no poden accedir al seu lloc de treball "per qüestions de seguretat". I els antitransvasament que intenten accedir a la carpa són rebuts amb una càrrega policial.

Mentrestant, les declaracions polítiques se succeeixen. La ministra diu que el transvasament fa que l'aigua esdevinga un dret de tots els espanyols; el president Maragall assegura que "una primera pedra es pot posar i després quedar morta de fàstic", com de fet ja ha passat milers de vegades, i el conseller de Medi Ambient, Salvador Milà, qualifica

d'"insultant" l'actitud del Govern espanyol. El fet és que, al final del matí i després de tota la parafernàlia política i mediàtica, fa la sensació que s'han inaugurat unes obres en realitat inexistents. Sobretot perquè ni tan sols les expropiacions dels terrenys afectats s'han fet efectives. I és que la majoria de propietaris han impugnat les actes d'expropiació per estar redactades només en castellà. Per guanyar temps, que no siga. **L'Església matisa l'obra de Miquel Barceló.** Miquel Barceló està fent una obra en una capella de la Seu de Palma, però sembla que l'Església s'ha mostrat una mica perplexa davant la intervenció. Els caps del bisbat consideren que hi ha "massa carnalitat" i que, atenent al lloc litúrgic, les carnals ànsies artístiques de Barceló s'haurien de moderar. En efecte, l'artista ho ha acceptat, i ha rebaixat el toc de carn. I és que estam en Qua-

Taca d'oli

L'anomenat cas Fabra, o sèrie de presumptes corrupcions en què apareix involucrat el president de la Diputació i del PP de la província de Castelló, està posant desficiosa la feligresia popular i el sector empresarial que en algun tràngol ha aprofitat els serveis o la mediació irregular de l'esmentat dirigent. No hi ha dia que no aparega en els mitjans de comunicació algun episodi amb l'allusió dels implicats, entre els quals figuren polítics d'alt nivell i prohoms de la patronal als qui maleïda gràcia els fa veure's relacionats amb qui ja és un ídol caigut o un caciç amortitzat. Carlos Fabra, "l'aconseguidor", s'ha convertit en un llast per a tots: per al seu partit i per al món dels negocis. Tant l'un com els altres voldrien veure'l desaparèixer de l'univers mediàtic abans que no els arribe aquesta taca d'oli que no para d'escampar-se. Segons sembla, ja se l'ha comminat a resignar-se a l'infortuni —que comporta renunciar als càrrecs— i a no excitar o provocar el seu maquiavèlic denunciador, disposat a morir matant. D'honoraris i gangues econòmiques, no li n'han de faltar, perquè no en va Carlos Fabra ha estat un mitjancer eficaç fins que algú, un dels seus beneficiaris, ha descobert el pastís.

Anotem que al gran home no el llicencia l'opinió condemnatòria del poble sobirà, escandalitzat per la porqueria que va aflorant amb l'etiqueta de tràfic d'influències. Al gran home, el sacrifiquen els seus, ara que s'ha convertit en una peça amortitzada i en un perill del qual convé fugir. Ara, justament, quan les comarques valencianes del nord s'afanyen a urbanitzar milions de metres quadrats per omplir el dèficit dels sectors fabrils tradicionals. Hauran de buscar el substitut.

J. J. Pérez Benlloch